
บทความวิจัย

การพัฒนาการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบตนเอง
ในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง

A Development of Parental Involvement Patterns on Homework Self-Responsibility
Development of Early Childhood, Choomchon Ban Chang Keuang School

เอี่ยมพร ยิ่งยืน*

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์หลักเพื่อพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัยโรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ พ่อแม่ ผู้ปกครองเด็กอนุบาล จำนวน 8 คน ซึ่งได้มาโดยสมัครใจ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย คู่มือการให้ความรู้สำหรับผู้ปกครองและคู่มือการอบรมเชิงปฏิบัติการแบบสังเกตพฤติกรรม แบบบันทึกการสะท้อนการเรียนรู้ของผู้ปกครองเกี่ยวกับการใช้รูปแบบ ฯ และแบบบันทึกความเห็นของนักเรียนเกี่ยวกับความรับผิดชอบตนเองในการทำการบ้าน การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพใช้การวิเคราะห์เนื้อหา ส่วนข้อมูลเชิงปริมาณวิเคราะห์หาค่าสถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการวิจัยพบว่า รูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัยโรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง ประกอบด้วยองค์ประกอบที่สำคัญ คือ หลักการของรูปแบบ วัตถุประสงค์ของรูปแบบ กระบวนการดำเนินการ และเงื่อนไขความสำเร็จ ผลการทดลองใช้รูปแบบ ฯ พบว่า ผู้ปกครองมีความกระตือรือร้นและมีความพร้อม มีความตั้งใจในการอบรมเชิงปฏิบัติการ มีความรู้ในเรื่องการให้ความช่วยเหลือในการทำการบ้าน และมีเจตคติที่ดีต่อการอบรมเชิงปฏิบัติการ ผลการประเมินรูปแบบ ฯ พบว่ารูปแบบ ฯ มีความเหมาะสมอยู่ในระดับมากที่สุด ส่วนด้านความเป็นไปได้และด้านความเป็นประโยชน์อยู่ในระดับมาก

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง, ความรับผิดชอบตนเอง, การบ้านของเด็กปฐมวัย

Abstract

The main purpose of this research was to develop parental involvement patterns on homework self-responsibility development of early childhood, Choomchon Ban Chang Keuang School. The target group of the study included 8 parents of preschool children who were volunteered. The instruments used in this research were a Parental Guidance Handbook and Workshop Manual, a Behavioral Observation Form, a Parental Learning Record, and a Student feedback form reflected parental support. Content analysis was used for analyzing qualitative data. Mean, and Standard Deviation were employed for analyzing quantitative data.

*ครู วิทยฐานะชำนาญการพิเศษ โรงเรียนชุมชนช่างเคิ่ง จังหวัดเชียงใหม่
สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาเชียงใหม่ เขต 6

The results revealed that the parental involvement patterns on homework self-responsibility development of early childhood, Choomchon Ban Chang Keuang School consisted of four key elements: Principles, Objectives, Process, and Success conditions of the model. After using the parental involvement patterns, it was found that parents were enthusiastic and showed their willingness to participate in workshops, had knowledge and techniques to assist students to take responsibility in doing their homework, and had positive attitude towards the workshop. The appropriateness of applying the parental involvement patterns was rated at the highest level while the feasibility and utility of applying the parental involvement patterns was rated at a high level.

Keywords: Parental involvement patterns, Self-responsibility, Early childhood's homework

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การพัฒนาเด็กปฐมวัยอายุ 5 ปีแรกของชีวิตนั้น เป็นการทำงานร่วมกันระหว่างสถานศึกษากับผู้ปกครอง ครูหรือผู้ดูแลเด็กมีบทบาทเป็นผู้ประสานงานร่วมกับผู้ปกครองให้เกิดความตระหนักและเห็นความสำคัญของการพัฒนาเด็ก และกระตุ้นให้มีการร่วมมือร่วมใจกัน ในการสนับสนุนและพัฒนาเด็กของชุมชนไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้ ซึ่งจุดมุ่งหมายของการศึกษาในวัยนี้ ระบุไว้ในหลักสูตรการศึกษาปฐมวัย พ.ศ. 2546 ว่า เป็นการพัฒนาเด็กบนพื้นฐาน การอบรมเลี้ยงดูและส่งเสริมกระบวนการเรียนรู้ที่สนองต่อธรรมชาติและพัฒนาการของเด็ก ภายใต้บริบทสังคม วัฒนธรรมที่เด็กอาศัยอยู่ ด้วยความรัก ความเอื้ออาทรและความเข้าใจของทุกคน ซึ่งจะเป็นการทำงานในลักษณะของการร่วมมือกันรับผิดชอบ หรือถือเป็นหุ้นส่วนที่จะต้องช่วยพัฒนาเด็กให้บรรลุเป้าหมายที่ต้องการร่วมกัน

เด็กควรได้รับการสนับสนุนและส่งเสริมการเรียนรู้จากบ้าน โรงเรียน ชุมชนและสังคมรอบตัวเด็ก พร้อมกันไปอย่างต่อเนื่อง โรงเรียนสื่อความเข้าใจให้กับ พ่อ แม่ ผู้ปกครอง ชุมชน และสังคม ได้ทราบว่า การเรียนรู้สามารถเกิดขึ้นได้ทุกที่และตลอดเวลา การเรียนรู้จากบ้านและโรงเรียนจะสร้างพลังการเรียนรู้ของเด็กทั้งทางด้านสติปัญญาและอารมณ์ จิตใจ ควบคู่กันไป ดังนั้น ทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องกับเด็กต้องร่วมมือกัน เพื่อพัฒนาคุณภาพการเรียนรู้ให้เกิดขึ้นกับเด็กในปกครองของตน ผู้ปกครองและชุมชนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญของการปฏิรูปการศึกษา และการเรียนรู้ โดยเฉพาะการมีส่วนร่วมของพ่อ แม่ ผู้ปกครอง และชุมชน ในการจัดและพัฒนาการศึกษาพ่อ แม่ ผู้ปกครอง มีบทบาทในการเรียนรู้ของลูกทั้งที่บ้าน ที่โรงเรียน และทุกสถานที่ ทุกเวลา ความเอาใจใส่ของพ่อ แม่ ผู้ปกครองจะทำให้ผลการเรียนของลูกดีขึ้น การส่งเสริมผู้ปกครองให้เห็นความสำคัญของตนเองที่มีต่อการเรียนรู้ของเด็กจึงเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่ง การให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ของเด็ก เป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดระหว่างบ้านกับโรงเรียน และเป็นการสร้างสัมพันธภาพที่ใกล้ชิดระหว่างบุคคลในครอบครัวอีกทางหนึ่ง เพราะการศึกษาจะประสบความสำเร็จได้นั้น ต้องอาศัยความร่วมมือกับพ่อ แม่ ผู้ปกครอง และบุคคลในชุมชน ทุกฝ่าย ร่วมกันพัฒนาผู้เรียนตามศักยภาพ ดังนั้นการส่งเสริมให้พ่อ แม่ ผู้ปกครอง เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็ก เป็นการเปิดโอกาสให้พ่อ แม่ ผู้ปกครองเข้าใจถึงความสำคัญและบทบาทหน้าที่ของตนเองในการส่งเสริม สนับสนุนและร่วมมือกันในการพัฒนาเด็กให้มีพัฒนาการที่เหมาะสมตามวัย ผู้ปกครองเด็กปฐมวัยถือเป็นบุคคลสำคัญที่สุดในการร่วมมือกับครูและโรงเรียนเพื่อเสริมสร้างพัฒนาการของเด็กให้เป็นไปตาม

มาตรฐานการเรียนรู้ในระดับปฐมวัย สิ่งแวดล้อมที่ใกล้ชิดเด็กมากที่สุด คือ พ่อแม่ หรือผู้ปกครอง ซึ่งเป็นบุคคลที่มีความสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมลูกให้มีการเจริญเติบโตในด้านน้ำหนัก ส่วนสูง ความแข็งแรงของกล้ามเนื้อ และฟัน รวมทั้งส่งเสริมพัฒนาการการเคลื่อนไหวทั้งกล้ามเนื้อใหญ่และกล้ามเนื้อเล็ก ให้แข็งแรงถึงเกณฑ์มาตรฐาน โดยถือว่าเป็นหน้าที่สำคัญของพ่อแม่ ที่จะแสวงหาปัจจัยที่จำเป็นในการดำรงชีวิต โดยคำนึงถึงภาวะโภชนาการและการออกกำลังกาย ผู้ปกครองมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเด็กมาตั้งแต่เริ่มสร้างครอบครัว หากครอบครัวซึ่งพ่อแม่มีความรักต่อกันอย่างมั่นคง สามารถปรับตัวกับชีวิตสมรสได้ดี การเลี้ยงดูอบรม หล่อหลอมให้ลูกได้เรียนรู้พัฒนาตนเองอย่างเต็มที่ และมีคุณภาพชีวิตที่ดี เพื่อให้เด็กมีพัฒนาการครบถ้วน ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ สังคม สามารถปรับตัวได้ และมีความสุข มีชีวิตที่ประสบความสำเร็จ มีคุณค่าต่อสังคม ผู้ปกครองจำนวนมากไม่มีแนวทางส่งเสริมเด็กให้มีพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญาอย่างเหมาะสมตามวัย ครอบครัวในชนบทจำนวนมาก มีการเลี้ยงดูลูกอย่างไม่เหมาะสม เช่น ให้อาหารที่ไม่เหมาะสมกับเด็กเร็วเกินไป ปลอมให้เด็กกินอาหารที่ไม่มีประโยชน์ ขาดความรู้ ความเข้าใจในการดูแล ไม่สนใจการใช้สื่อ หรือของเล่นที่มีประโยชน์ ปลอมให้ลูกเล่นแท็บเล็ต โทรศัพท์ ดูทีวี ซึ่งมีผลกระทบกับเด็กทำให้เด็กมักจะสมาธิสั้น เพราะแท็บเล็ตสามารถตอบสนองความต้องการได้รวดเร็วดังใจ เพียงปลายนิ้วสัมผัส อยากเปลี่ยนเกม อยากเปลี่ยนไปดูการ์ตูนตอนอื่น เรื่องอื่น เพียงลากนิ้วเบา ๆ ก็ได้ดังใจแล้ว เด็ก ๆ จึงไม่ได้เรียนรู้การรอ การตั้งใจหรือเล่นอะไรตั้งแต่ต้นจนจบ เด็กมักก้าวร้าว มักจะจดจำสิ่งที่ตัวละครในเกมทำ ไปเล่นในชีวิตจริงบ้างโดยลืมไปว่าคนจริง ๆ นั้นเจ็บได้ เสียใจได้ ตายได้ และไม่สามารถกดเริ่มใหม่ได้เหมือนในเกม เด็กมักจะเก็บกด หงุดหงิด และขาดการปฏิสัมพันธ์กับคนรอบข้าง เข้าหาใครไม่เป็น ผูกสัมพันธ์กับคนอื่นไม่เป็น เพราะขาดการเรียนรู้กระบวนการเหล่านี้ หากพ่อแม่เข้าใจวิธีการดูแลเลี้ยงดูเด็กอย่างมีคุณภาพ ไม่ว่าจะผ่านการเรียนรู้ของพ่อแม่ (Parental Education) เข้าฟังอบรมการเลี้ยงดูเด็ก หรือการส่งเสริมวินัยเชิงบวก จะช่วยให้พ่อแม่เกิดทักษะที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กมีจิตใจที่เข้มแข็ง และสามารถปรับตัวให้เข้ากับทุกปัญหาได้ในอนาคต การเสริมการกระตุ้นพัฒนาการจะช่วยให้ความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่ หรือผู้ดูแลเด็กกับตัวเด็กดีมากขึ้น และทำให้เด็กสามารถปรับตัวกับการเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต การเสริมการกระตุ้นพัฒนาการ รวมถึง การเล่น การอ่านนิทาน การร้องเพลง การกอดและการสัมผัส และการให้เด็กได้เรียนรู้จากประสบการณ์

ผู้วิจัยได้สังเกตพฤติกรรมเด็กจากการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยที่ผ่านมา พบว่า พฤติกรรมของเด็กบางคนในชั้นเรียนยังขาดความรับผิดชอบในด้านต่าง ๆ เช่น ส่งการบ้านไม่ทัน ทำงานไม่เสร็จ การไม่ตรงต่อเวลา การไม่ร่วมทำงานกลุ่ม การไม่เก็บของเล่น เมื่อเล่นเสร็จแล้ว จากการติดตาม และศึกษาการเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความแตกต่างของการเลี้ยงดูที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมของเด็ก พบว่า พ่อแม่ หรือผู้ปกครองมีบทบาททั้งในเรื่องการให้การอบรมเลี้ยงดู ให้ความรักความเอาใจใส่ ร่วมมือกับครูเพื่อประสานงาน ป้องกันและแก้ไขปัญหา พฤติกรรมนักเรียนที่ไม่เหมาะสม การเข้ามาดูแลช่วยเหลือเด็กทำการบ้านของผู้ปกครอง จะช่วยส่งผลดีต่อกระบวนการทำการบ้าน แต่การเข้ามาช่วยมากเกินไป กลับส่งผลร้ายต่อตัวเด็กเอง ผู้ปกครองยังสามารถช่วยจัดตารางเวลา และจัดเตรียมสถานที่ทำการบ้านให้ได้ โดยสถานที่ที่เหมาะสม ควรจะต้องเงียบ ทำให้สามารถรวมสมาธิทำการบ้านได้อย่างเต็มที่ ห้องที่มีพื้นเรียบ ไฟสว่างเพียงพอ มีอุปกรณ์เครื่องเขียนครบครัน และมีพจนานุกรมเป็นสิ่งสำคัญมาก ครูที่ต้องการจะรู้ถึงความเข้าใจของเด็ก และความสามารถที่จะทำงานได้อย่างเป็นอิสระ ปราศจากความช่วยเหลือมักจะแนะนำผู้ปกครองไม่ให้ทำการบ้านให้เด็ก ไม่ให้แก้การบ้านให้เด็ก และไม่ให้เขียนให้เด็กลอกตาม เกรตหรือคะแนนจากครู ควรจะเป็นสิ่งชี้บ่งถึงความสามารถของตัวเด็กเอง ไม่ใช่ความสามารถ

ของผู้ปกครอง หรือการทำงานร่วมกันของเด็กและผู้ปกครอง อย่างไรก็ตาม บางครั้ง ครูอาจจะให้การบ้านที่เกินความสามารถของเด็กที่จะทำได้ด้วยตัวเองเพื่อที่จะให้ผู้ปกครองเข้ามาช่วยเหลือเด็กนักเรียนเช่นกัน การเรียนรู้ด้วยตัวเองสมควรจะได้รับการปฏิบัติใช้และพัฒนาโดยการแนะนำเด็ก เช่น แนะนำวิธีการหาข้อมูลคำตอบ หรือวิธีการใช้พจนานุกรม มากกว่าการบอกคำตอบให้เด็ก การให้เด็กอ่านออกเสียง สามารถช่วยให้ผู้ปกครองช่วยแก้ไขข้อผิดพลาดให้เด็ก และทำให้ทักษะการอ่านดีขึ้น การที่ผู้ปกครองทำการบ้านไปพร้อม ๆ กับเด็ก นอกจากจะเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็กแล้ว ยังช่วยให้เด็กมีทัศนคติที่ดีต่อการทำการบ้านอีกด้วย หนึ่งในกลยุทธ์ที่ผู้ปกครองสามารถทำได้ คือ การเจรจากับครู ถ้าการบ้านนั้น เยอะเกินไปหรือไม่เหมาะสมต่ออายุของนักเรียน การเจรจาต่อรองนี้ อาจจะกระทำได้โดยการคุยกับครูตัวต่อตัว หรือผ่านเจ้าหน้าที่ของโรงเรียน หรือร่วมมือกับผู้ปกครองท่านอื่น หรือสมาคมผู้ปกครองและครู เพื่อลดปริมาณการบ้านที่เกินไปให้กับเด็กทั้งห้องหรือทั้งโรงเรียน เพื่อให้ผู้ปกครองมีความเข้าใจในการมีส่วนร่วมในการพัฒนาเด็กร่วมกัน ถึงแม้ว่าผู้ปกครองจะมีสถานภาพที่หลากหลาย ความเป็นอยู่และวัฒนธรรมท้องถิ่นหลากหลาย จึงมีความจำเป็นที่จะต้องสร้างวิธีการสื่อสาร เพื่อให้ผู้ปกครองเกิดความเข้าใจและปฏิบัติได้ในเป้าหมายของการพัฒนาเด็กร่วมกับโรงเรียน ด้วยเหตุผลนี้ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะพัฒนารูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย ทั้งนี้จะใช้การบ้านที่โรงเรียนมอบหมายให้เป็นขอบเขตของการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเอง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัยโรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง และคู่มือสำหรับผู้ปกครองเพื่อใช้ในการพัฒนานักเรียนให้มีความรับผิดชอบในการทำการบ้าน
2. เพื่อทดลองใช้รูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัยโรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง โดยให้ผู้ปกครองเข้าใจและสามารถปฏิบัติต่อการทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างเหมาะสม
3. เพื่อประเมินรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย

วิธีดำเนินการวิจัย

1. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มเป้าหมายที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ ผู้ที่ทำหน้าที่เป็นผู้ปกครองเด็กปฐมวัย จำนวน 8 คน ที่สมัครใจเข้าร่วมโครงการ โดยแจ้งตามลักษณะจากการสำรวจเข้าร่วมโครงการรายคน ดังนี้ คนที่ 1-3 ผู้ปกครองคือพ่อ คนที่ 4-6 ผู้ปกครองคือแม่ คนที่ 7 ผู้ปกครองคือตา คนที่ 8 ผู้ปกครองคือยาย

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

- 2.1 คู่มือสำหรับผู้ปกครองที่ใช้ในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย
- 2.2 คู่มือการอบรมเชิงปฏิบัติการให้ความรู้แก่ผู้ปกครอง
- 2.3 แบบบันทึกประสิทธิภาพของรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง
- 2.4 แบบประเมินรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

3.1 การเก็บข้อมูลระหว่างทดลองบันทึกประสิทธิภาพการสร้างรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง และประสิทธิผลการนำรูปแบบฯ ที่สร้างไปใช้

3.1.1 นำคู่มือสำหรับผู้ปกครองเพื่อใช้ในการพัฒนานักเรียนให้มีความรับผิดชอบและแบบประเมินรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง ด้วยเทคนิคการสรุปร่วมกันหลังโครงการ (After Action Review: AAR) ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมาย ในระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน ถึงวันที่ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2560

3.1.2 นำคู่มือการอบรมเชิงปฏิบัติการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเพื่อให้ผู้ปกครองเข้าใจและสามารถปฏิบัติต่อการทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างเหมาะสม ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมาย ในระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน พ.ศ. 2560 ถึงวันที่ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2560

3.2 การเก็บข้อมูลหลังการทดลองเป็นการเก็บข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมการปฏิบัติการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองภายใต้บริบทของครอบครัว การสะท้อนการเรียนรู้ของผู้ปกครองจากการใช้รูปแบบ ฯ จากการระดมสะท้อนความคิดหลังโครงการยุติลง ความเห็นที่นักเรียนสะท้อนจากการได้รับความช่วยเหลือจากผู้ปกครอง ความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของนักเรียน การสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ระหว่างผู้ปกครองและครูเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือในระหว่างการพัฒนา

3.3 นำแบบบันทึกการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ระหว่างผู้ปกครองและครูเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือในระหว่างการพัฒนา ไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมาย ในระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน ถึงวันที่ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2560

3.4 นำแบบประเมินการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย ด้วยเทคนิคการวิเคราะห์ผลการเรียนรู้ร่วมกันเมื่อสิ้นสุดกิจกรรมไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มเป้าหมาย ในระหว่างวันที่ 26 มิถุนายน ถึงวันที่ 22 สิงหาคม พ.ศ. 2560

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 นำข้อมูลการใช้คู่มือสำหรับผู้ปกครองเพื่อใช้ในการพัฒนานักเรียนให้มีความรับผิดชอบและแบบประเมินรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง ด้วยเทคนิคการสรุปร่วมกันหลังโครงการ (After Action Review: AAR) ที่รวบรวมมาได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.2 นำข้อมูลการใช้คู่มือการอบรมเชิงปฏิบัติการให้ความรู้แก่ผู้ปกครองเพื่อให้ผู้ปกครองเข้าใจและสามารถปฏิบัติต่อการทำหน้าที่ให้ความช่วยเหลือนักเรียนได้อย่างเหมาะสม ที่รวบรวมมาได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงพรรณนาวิเคราะห์

4.3 นำข้อมูลจากการบันทึก แบบบันทึกการสร้างเครือข่ายการเรียนรู้ระหว่างผู้ปกครองและครูเป็นระยะ ๆ เพื่อให้ความช่วยเหลือในระหว่างการพัฒนาที่รวบรวมมาได้ทำการวิเคราะห์ข้อมูลเพื่อหาค่า IOC ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

4.4 นำข้อมูลจากแบบประเมินรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัยมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

1. รูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง ประกอบด้วย 4 องค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ 1) หลักการของรูปแบบ มี 2 หลักการ คือ หลักการมีส่วนร่วม และหลักการสร้างความตระหนัก 2) วัตถุประสงค์ของรูปแบบ มี 2 ข้อ คือ 1) เพื่อให้ครูและบุคลากรทางการศึกษาใช้เป็นแนวทางในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง และ 2) เพื่อเปิดโอกาสให้พ่อแม่ ผู้ปกครองมีส่วนร่วมในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง 3) กระบวนการดำเนินการ ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน คือ 1) การกำหนดปัญหา 2) การเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อแก้ไขปัญหา 3) การลงมือปฏิบัติในการแก้ไขปัญหา และ 4) การประเมินผลการดำเนินการ โดยในส่วนการประเมินผลเป็นการประเมินผลรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย โรงเรียนชุมชนบ้านช่างเคิ่ง เป็นการประเมินการดำเนินงานตามขั้นตอนในกระบวนการดำเนินการทั้ง 4 ขั้นตอน คือ การกำหนดปัญหา การเข้าร่วมกิจกรรมเพื่อแก้ไขปัญหา การลงมือปฏิบัติในการแก้ไขปัญหาและการประเมินผลการดำเนินการ และ 4) เงื่อนไขความสำเร็จ ประกอบด้วย 1) ผู้บริหารสถานศึกษาควรกำหนดนโยบายการจัดการศึกษาที่เน้นการมีส่วนร่วมของพ่อแม่ ผู้ปกครอง ในการเข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนรู้ของครู โดยเฉพาะการร่วมพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็ก ซึ่งจะเป็พื้นฐานของการสร้างคนดี มีวินัย ต่อไป 2) ครูและบุคลากรทางการศึกษาต้องเปิดใจและให้โอกาส ให้พ่อแม่ ผู้ปกครองเข้ามาช่วยในการดูแลเด็กปฐมวัย ร่วมกับครูในการพัฒนาให้เด็กเป็นคนที่มีความรับผิดชอบมากขึ้น และ 3) พ่อแม่ ผู้ปกครองต้องมีความเสียสละ ไม่โยนภาระในการจัดการเรียนรู้ให้เป็นหน้าที่ของครูหรือสถานศึกษาแต่เพียงฝ่ายเดียว โดยให้ความร่วมมือกับครูและสถานศึกษาอย่างเต็มที่และต่อเนื่อง และคู่มือสำหรับผู้ปกครองเพื่อใช้ในการพัฒนานักเรียนให้มีความรับผิดชอบในการทำการบ้าน มีองค์ประกอบเนื้อหาที่สำคัญ คือ ความสำคัญของพ่อแม่ ผู้ปกครอง ธรรมชาติของเด็ก แนวทางการเลี้ยงดูเด็กและจิตวิทยาพัฒนาการเด็กปฐมวัย การพัฒนาการเรียนรู้และความรับผิดชอบต่อตนเองของเด็กปฐมวัย เป็นต้น

2. ผลการทดลองใช้รูปแบบ พบว่า ก่อนการเริ่มต้นฝึก ผู้ปกครองมีความพร้อม และตั้งใจ

2.1 ผู้ปกครองมีความตั้งใจในการอบรมเชิงปฏิบัติการ เข้าใจในขั้นตอนของการให้ความช่วยเหลือตามกระบวนการ ผู้ปกครองทำได้ทุกขั้นตอนด้วยตนเอง

2.2 การอบรมเชิงปฏิบัติการให้ความรู้และการให้ความช่วยเหลือนักเรียนให้มีความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย ผู้ปกครองมีความรู้ในเรื่องการให้ความช่วยเหลือในการทำการบ้าน เทคนิคการให้ความช่วยเหลือนักเรียนให้มีความรับผิดชอบการทำการบ้าน

2.3 ด้านทักษะ ผู้ปกครองสามารถทดลองให้ความช่วยเหลือนักเรียนให้มีความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัยที่มีความสามารถใกล้เคียงกับบุตรหลานของตนได้ถูกต้องทุกขั้นตอน

2.4 ด้านเจตคติ ผู้ปกครองมีเจตคติที่ดีต่อการอบรมเชิงปฏิบัติการ สังเกตจากการสนทนากับผู้วิจัย ในระหว่างการอบรม เมื่อผู้วิจัยถามความรู้สึกในการอบรมเชิงปฏิบัติการของผู้ปกครองว่าผู้ปกครองรู้สึกอย่างไร

ในการอบรม ผู้ปกครองยอมรับและตอบว่าหลังจากฝึกเสร็จแล้วผู้ปกครองสามารถนำวิธีการไปให้ความช่วยเหลือนักเรียนให้มีความรับผิดชอบในการทำการบ้านบุตรหลานของตนเองได้

3. ผลการประเมินรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย พบว่า ความเหมาะสมของรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด ($\mu = 4.53$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดคือรูปแบบมีเนื้อหาที่ครบถ้วนและสมบูรณ์ ($\mu = 4.63$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ รูปแบบมีแนวดำเนินการที่ชัดเจน เข้าใจง่ายและนำไปปฏิบัติได้ ($\mu = 4.43$) ด้านความเป็นไปได้ของรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัยโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.38$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ รูปแบบมีความเป็นไปได้ที่ครูจะนำไปใช้ ($\mu = 4.47$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ รูปแบบนำไปใช้ในสถานการณ์จริงได้ ($\mu = 4.22$) และด้านความเป็นประโยชน์ของรูปแบบการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\mu = 4.48$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ การนำรูปแบบไปใช้จะทำให้ครูมีความมั่นใจในการดำเนินการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย ($\mu = 4.74$) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด คือ รูปแบบมีความเป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย ($\mu = 4.20$)

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย พบว่า ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยที่ได้เข้าร่วมในกิจกรรมกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย สามารถให้ความช่วยเหลือให้นักเรียนมีความรับผิดชอบในการทำการบ้านแก่เด็กปฐมวัย และแสดงให้เห็นว่านักเรียนและผู้ปกครองมีเจตคติที่ดีต่อกระบวนการเรียนรู้ร่วมกัน ส่งผลให้ผลการเรียนรู้ของนักเรียนมีการพัฒนาที่ดีขึ้น โดยสังเกตได้จากพฤติกรรมที่ผู้ปกครองและนักเรียนแสดงออกมาในการส่งเสริมและพัฒนาการเรียนรู้ ผู้วิจัยได้นำประเด็นมาอภิปรายผลได้ดังนี้

1. การพัฒนาทักษะทางวิชาการของผู้ปกครองในการช่วยเหลือการทำการบ้าน

ผู้ปกครองของเด็กปฐมวัยเข้าร่วมในกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย ในทุกขั้นตอน โดยเริ่มตั้งแต่การกำหนดปัญหา การเข้าร่วมกิจกรรมแก้ไขปัญหาและตัดสินใจในการวางแผนแก้ไขปัญหา ลงมือปฏิบัติกิจกรรมร่วมกันและประเมินผลจากกิจกรรมการศึกษาและพัฒนา ซึ่งถือได้ว่าเป็นการพัฒนาทักษะทางวิชาการของผู้ปกครอง ผู้วิจัยเห็นว่าการให้การศึกษาด้านทักษะทางวิชาการแก่ผู้ปกครองมีความสำคัญและจำเป็น ทำให้ผู้ปกครองมีบทบาทในการพัฒนาเด็กร่วมกับครู ส่งผลในการช่วยส่งเสริม สนับสนุนในการจัดการศึกษาที่บ้าน กล่าวคือผู้ปกครองมีการปฏิบัติในบทบาทการมีส่วนร่วมหลังการทดลองใช้ชุดฝึกและการทดลองสอน ตลอดจนการมีส่วนร่วมในการสอนการบ้านแก่เด็กปฐมวัยที่บ้าน อภิปรายได้ว่า การจัดสภาพแวดล้อมทางครอบครัวด้านบรรยากาศทางวิชาการ บทบาทของผู้ปกครองในการส่งเสริมการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย ผู้ปกครองให้ความสำคัญในการจัดบรรยากาศทางวิชาการ

ไม่ว่าจะเป็นสภาพภายในบ้านที่มีอุปสรรคอำนวยความสะดวกในการทำการบ้าน บรรยากาศที่สงบ ไม่มีสิ่งรบกวน จะช่วยให้เด็กมีสมาธิตั้งใจทำการบ้านมากยิ่งขึ้น การสร้างบรรยากาศที่ดีดังกล่าวประกอบกับการเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้ปกครองด้านวิชาการจะส่งผลให้เด็กเลียนแบบพฤติกรรมของผู้ปกครองในทางที่ดีได้ ยิ่งไปกว่านั้นการให้ความสนใจ เอาใจใส่การให้ความช่วยเหลือด้านความรับผิดชอบของผู้ปกครองในการเรียนเป็นปัจจัยสำคัญที่มีส่วนส่งเสริมสนับสนุนด้านการเรียนรู้ของเด็กเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับพฤติกรรมทางสังคมของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยได้นำทฤษฎี การเรียนรู้ ซึ่ง Kearsley (1995) ได้กล่าวถึงแนวคิดทฤษฎีของวิกอสกี ที่ว่าเด็กมีพัฒนาการการเรียนรู้ กิจกรรมการเรียนรู้เกิดจากการมีปฏิสัมพันธ์ในชีวิตกับบุคคลอื่น การแลกเปลี่ยน เป็นกระบวนการทำให้เกิดการเรียนรู้ เป็นช่วงห่างที่เด็กสามารถเรียนรู้ด้วยตนเองตามลำพัง และมีจุดที่เด็กมีศักยภาพ แนวโน้มที่จะพัฒนา โดยดูจากจุดเริ่มต้นที่เด็กควรจะได้รับ的帮助เหลือจากผู้อื่นซึ่งอาจเป็นผู้ชี้แนะ เพื่อน ผู้ที่มีประสบการณ์ที่เหนือกว่า หรือผู้ใหญ่ เด็กจะสามารถอยู่ได้โดยลำพังและช่วยเหลือตนเองได้และมีพัฒนาการที่ต่อเนื่อง ดังจะเห็นได้จากปัจจุบันเด็กปฐมวัย สามารถรับผิดชอบในการทำการบ้าน และภาระงานอื่นที่ได้รับมอบหมายในด้านอื่นได้ด้วยตนเอง

2. เจตคติ สอดคล้องกับการรับรู้ ความรู้สึก พฤติกรรมที่แสดงออก

จากกระบวนการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบต่อตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย พบว่า ด้านการรับรู้ ผู้ปกครองรู้ทักษะและวิธีการช่วยเหลือในการทำการบ้านและรู้ถึงความสำคัญของปัญหา เข้าร่วมกิจกรรมตามกระบวนการในการฝึกตามชุดฝึก ส่วนเด็กปฐมวัยรู้ว่าการทำการบ้านจะมีผู้ปกครองคอยให้ความช่วยเหลือ ด้านความรู้สึกลงมือปฏิบัติในการแก้ไขปัญหา เด็กปฐมวัยมีความสุขสังเกตได้จากรอยยิ้มของเด็กและผู้ปกครอง การให้กำลังใจ คำชม การสัมผัส การหยอกล้อ เป็นการสร้างบรรยากาศและสัมพันธ์ภาพที่ดี ทำให้การบ้านเป็นสิ่งที่มีความสุขสำหรับเด็ก ผู้วิจัยเห็นว่า จากพฤติกรรมดังกล่าวส่งผลให้มีแนวโน้มในทางบวกหรือด้านดี เมื่อมีเจตคติที่ดีย่อมส่งผลให้เกิดการสนับสนุน ส่งเสริมและความพร้อมในการให้ความร่วมมือด้านการจัดการศึกษาระหว่างโรงเรียนกับบ้านที่ต่อเนื่อง ดังเช่นผลการศึกษาของ Mink (2005) ที่ได้ศึกษาวิจัยพฤติกรรมทางบวก ผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองมีส่วนในการช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้ดีขึ้นตามกระบวนการ โดยมุ่งเน้นความสำคัญของการศึกษาของลูกเป็นเป้าหมายหลัก ความสัมพันธ์ของครอบครัวและครู ในการทำกิจกรรมที่โรงเรียนเป็นกระบวนการมีส่วนร่วมรับผิดชอบและการพัฒนาความสัมพันธ์ที่สนับสนุนระหว่างครอบครัวและครูมีความเข้าใจกันดีขึ้น ดังนั้นทั้งทางการศึกษาและผู้ปกครองให้ความสำคัญต่อทักษะ เพื่อให้ประสบความสำเร็จที่สนับสนุนผลของความร่วมมือระหว่างครอบครัวและโรงเรียน เป็นการให้เด็กได้รับโอกาสในการพัฒนาด้านทักษะดียิ่งขึ้น

ในส่วนบทบาทของผู้ปกครองด้านความรับผิดชอบในการจัดกิจกรรมที่ส่งเสริมการเรียนรู้ ซึ่งตรงกับ George (1995: น. 148-164) ได้กล่าวถึงผู้ปกครองของเด็กกว่าเป็นผู้ที่มีความสำคัญในการสร้างปฏิสัมพันธ์ในกระบวนการเรียนรู้ด้านการศึกษา บุคลากรในโรงเรียนเข้ามาช่วยเหลือและมีส่วนร่วมรับผิดชอบของครอบครัว ส่งผลถึงการศึกษาของเด็กให้เกิดประสิทธิภาพ การศึกษาต้องให้ความสำคัญของสังคม บริบทและความรับผิดชอบของครอบครัว ความคิดสร้างสรรค์ การยอมรับ เป้าหมายของครอบครัวในการเป็นผู้ช่วยครูและผู้ให้คำแนะนำสำหรับครอบครัวที่เป็นผู้ช่วยเหลือต้องมีการศึกษาที่ถูกต้องและตระหนักถึงความสำคัญในส่วนของคุณครู เรียนรู้

การทำงานของโรงเรียนและการสื่อสารจะเป็นส่วนสร้างในการมีส่วนร่วมรับผิดชอบด้านการศึกษาของเด็กและความเห็นของ Cook (2003: น. 215-245) ได้สรุปการมีส่วนร่วมรับผิดชอบของครอบครัวว่าเป็นกุญแจสำคัญ และเป็นอนาคตทางการศึกษา มีส่วนในการพัฒนาโปรแกรมของครอบครัวโดยผู้เชี่ยวชาญ ในการเพิ่มความเข้าใจของครอบครัว ความจำเป็นในการออกแบบโปรแกรมการศึกษาให้สอดคล้องกับความบกพร่อง กลยุทธ์ที่ใช้ให้เกิดผล เช่น การสื่อสารกับผู้ปกครอง การเปิดโอกาสให้ครอบครัวมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการประชุม นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Smith (1998) ที่ศึกษาผลของการมีส่วนร่วมรับผิดชอบระหว่างบ้านและโรงเรียน และรูปแบบความแตกต่างของความเกี่ยวข้องของผู้ปกครองในการอ่านจากรูปแบบของการสะกดคำโดยออกแบบความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมที่บ้านและโรงเรียนในรูปแบบของความเกี่ยวข้องของการบ้าน การอ่านที่ต่อเนื่อง การอ่านจากการดูโทรทัศน์และการสนับสนุนกิจกรรมของโรงเรียนที่ใช้กับนักเรียนใน 4 ระดับ จากการศึกษาพบความแตกต่างระหว่างระดับความเกี่ยวข้องของการทำการบ้าน ผลลัพธ์ของความสัมพันธ์ที่ค้นพบคือผู้ปกครองมีส่วนเกี่ยวข้องเกือบร้อยละ 40 (38.8) ของทั้งหมด

3. คู่มือสำหรับผู้ปกครอง

การวางแผนการจัดกิจกรรมเพื่อแก้ไขปัญหาโดยใช้คู่มือสำหรับผู้ปกครองจำนวน 1 เล่ม เป็นการปรับจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติ ในการสร้างชุดฝึกจึงมุ่งเน้นการทำให้ง่ายต่อการฝึกเพื่อให้มีความเหมาะสม สอดคล้องกับบริบทของผู้ปกครอง ซึ่งอยู่ในวัยสูงอายุและบริบทรอบข้างของเด็กปฐมวัยที่อยู่ในชนบทห่างไกล จึงปรับใช้สื่อที่หาได้ง่ายในท้องถิ่น เพื่อให้มีพัฒนาการทางการเรียนรู้ที่ดีขึ้น ทั้งนี้ ได้นำทฤษฎี การเรียนรู้ของออสเชล ที่กล่าวถึงพัฒนาการทางสติปัญญาสรุปไว้ว่า สิ่งสำคัญที่สุดที่จะทำให้เด็กเรียนรู้อย่างมีความหมาย คือสอนให้สัมพันธ์ สอดคล้องกับความรู้เดิมของเด็ก ทำให้เกิดนวัตกรรมการเรียนการสอนที่ใช้หลักความเชื่อมโยงระหว่างความรู้เดิมกับความรู้ที่จะสร้างขึ้นใหม่ สำหรับกรณีศึกษาการเชื่อมโยงความรู้เดิมกับความรู้ใหม่ นับมีสำคัญ เนื่องจากเด็กปฐมวัย มีความจำเป็นในการออกแบบกิจกรรมการสอนจึงต้องมีการทบทวนความรู้เดิมและปรับให้สอดคล้องกับความรู้ใหม่อย่างต่อเนื่อง ดังนั้นในแผนการจัดประสบการณ์จึงจัดกิจกรรมการเรียนรู้จากสิ่งที่เป็นความรู้เดิมที่เด็กมีความรู้อยู่แล้ว ซึ่งเริ่มจากสิ่งที่ง่ายไปยาก จากรูปธรรมสู่นามธรรม จากการใช้สื่อของจริง จากการใช้สื่อที่ได้สัมผัส รับรู้เข้าใจ และเพิ่มเติมด้านการให้ความช่วยเหลือในการทำการบ้านของผู้ปกครองเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง ส่งผลให้ความสามารถในการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัยมีพัฒนาการที่ดีขึ้นในที่สุด

4. การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง

จากการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในกระบวนการรับผิดชอบตนเองในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมการมีส่วนร่วมของผู้ปกครองในการพัฒนาความรับผิดชอบตนเอง ในการทำการบ้านของเด็กปฐมวัย ผู้วิจัยพบว่า เด็กมีพัฒนาการด้านการเรียนรู้ที่ดีขึ้น เมื่อพิจารณาในรายละเอียดพบว่า เด็กปฐมวัยชอบทำการบ้านทุกวัน ผู้วิจัยเห็นว่า บทบาทของผู้ปกครองในการมีส่วนร่วม ด้านการปรับตัวของผู้ปกครองในการให้ความร่วมมือในระยะแรกต้องใช้เวลาและสร้างความเข้าใจ เมื่อการเข้ารับการอบรมเชิงปฏิบัติการผ่านไป ผู้ปกครองเริ่มเข้าใจในบทบาทของตนว่าต้องให้ความสนใจในการดูแลบุตรหลานในการทำการบ้าน และมีทักษะในการให้ความช่วยเหลือในการทำการบ้าน ทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่ต่อเนื่อง และผู้ปกครองมีความเข้าใจในตัวเด็ก ตลอดจนสามารถให้ความช่วยเหลือในการทำการบ้านของเด็กได้เป็นอย่างดี ดังที่ Connell

(1992: น. 10-12) กล่าวว่า นักเรียนที่มีผู้ปกครองช่วยเหลือจะมีความพยายามในการแก้ปัญหาได้ดีกว่าและนานกว่านักเรียนที่ไม่มีผู้ปกครองช่วยเหลือ ครูผู้สอนจะประสบความสำเร็จในการสอน ผู้ปกครองต้องมีความเข้าใจว่าการทำการบ้านที่บ้านจะมีส่วนสนับสนุนการรับรู้ของเด็ก และต้องมีแนวคิดในการจัดกิจกรรมต่าง ๆ รวมทั้งการใช้สิ่งแวดล้อมในบ้านเพื่อการเรียนรู้คณิตศาสตร์อีกด้วย

จากที่กล่าวมาข้างต้น ในการวิจัย พบว่า การให้ความสนใจและความช่วยเหลือเด็กปฐมวัยให้มีพัฒนาการที่ดีขึ้นนั้น ควรคำนึงถึงความสามารถของเด็กเป็นอันดับแรก จากนั้นจึงพิจารณาถึงข้อจำกัดและการให้ความสำคัญต่อสิ่งแวดล้อมที่เป็นบริบทใกล้ตัวเด็ก คือ ครอบครัว ผู้ปกครองหรือผู้ดูแลเด็ก ในการจัดบรรยากาศในการเรียนรู้ ตลอดจนการให้ความช่วยเหลือในการเรียนรู้หรือการทำการบ้านที่บ้าน โดยการส่งเสริมสนับสนุนการเรียนรู้ด้วยความเอาใจใส่ ให้ความรักความอบอุ่น พยายามมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เปิดโอกาสและกระตุ้นให้เด็กได้เรียนรู้ด้วยตนเองและแสดงความชื่นชมเมื่อเด็กทำสำเร็จในสิ่งที่ทำ ย่อมเป็นส่วนหนึ่งที่ช่วยส่งเสริมให้เด็กเป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้ที่ดีขึ้น นอกจากนี้ ครูหรือโรงเรียนควรเปิดใจ โดยการเป็นผู้เริ่มเปิดโอกาสให้ผู้ปกครองได้เข้ามามีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งโรงเรียนในชนบทที่ห่างไกล บทบาทของครูจึงมีความสำคัญและจำเป็นอย่างยิ่งที่จะสร้างความเข้าใจและสร้างความตระหนักให้กับผู้ปกครองในการพัฒนาและเสริมสร้างศักยภาพของเด็กปฐมวัยต่อไป

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1.1 ผู้ปกครองควรมีการวางแผนที่ดีในการจัดตารางเวลา ในการที่จะดูแลเด็กปฐมวัยและติดตามพฤติกรรมด้านการเรียนของเด็กปฐมวัยอย่างสม่ำเสมอ ตลอดจนมีส่วนร่วมในกิจกรรมที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น เพื่อทราบความก้าวหน้าทางการเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย

1.2 ผู้ปกครองควรมีการติดตามข่าวสารต่าง ๆ จากทางโรงเรียนอย่างสม่ำเสมอเพื่อทราบข้อบกพร่องในการให้ความช่วยเหลือ โดยประสานงานกับทางโรงเรียน

1.3 ควรมีการจัดการอบรมให้ความรู้เกี่ยวกับการให้การสนับสนุนและส่งเสริมด้านการศึกษาที่ถูกต้องแก่ผู้ปกครองและผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้อง เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาการศึกษาของเด็กปฐมวัย

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาการมีส่วนร่วมรับผิดชอบในการทำการบ้านกับเด็กกลุ่มอื่น ๆ ต่อไป

2.2 ควรได้ศึกษาบทบาทของผู้ปกครองกับการมีส่วนร่วมกับโรงเรียนในการจัดการศึกษาและพัฒนาเด็กปฐมวัย

2.3 ควรศึกษาเกี่ยวกับความต้องการของเด็กปฐมวัยในด้านลักษณะการอบรมเลี้ยงดูและลักษณะการให้การส่งเสริมสนับสนุนทางด้านการศึกษาของผู้ปกครอง เพื่อให้ทราบความต้องการของเด็กปฐมวัยอันเป็นการพัฒนาเด็กปฐมวัยอย่างเต็มศักยภาพ

เอกสารอ้างอิง

- Cook, W. C. (2003). **Management and Organization Behavior**. (3rded.) New York: McGraw-Hill.
- Connell, B. O. et al. (1992: น. 10-12). Recovery after stroke. **Journal Quality Clinical Practice**. 21, 120-125.
- George, J. M. (1995). **Organizational Behavior**. (3rded.) New Jersey: Prentice-Hall.
- Kearsley, Greg. (1995). The Effectiveness and Impact of On-line Learning in Graduate Education. **Educational Technology**. 35(6): 37-42.
- Mink, O.G. (2005). **Developing high-performance people: The art of coaching**. Reading, Massachusetts: Addison-Wesley.
- Smith, C. A. et al. (1998, August). Organizational citizenship behavior: Its nature and antecedents. **Journal of Applied Psychology**. 68(4): 653-663.